

influència dissimilatòria. Això ja és una solució, és suggestiva semànticament i àdhuc es pot declarar satisfactòria

Encara que pequi de rebuscada? Potser sí. Cert que hi ha més escrúpols. Essent *serreig* la forma del Princ,³ i amb parentela en el Llenguadoc i Gascunya, fóra natural mirar la coexistència de *serreig/serrello*² en terra valenciana com a resultat de la juxtaposició d'una forma proto-catalana *serreig* portada pels conquistadors amb *serrello* heretat del mossàrab. Però llavors això obliga a descartar l'etimologia per EQUUS, que exigiria tractament mossàrab. D'altra banda també la forma occitana *-ais* (> *-és*), i el possible parentiu amb el *saris* de l'àndnim de 1100, acaben d'embullar el problema, junt amb el *sarrèc* bearnès i el *serret* mallorquí.

M-Lübke va afegir el val. *serreig* (que trobava en el dicc. d'Escrig, al qual ve de CROs) al costat del cast. CERRAJA, de SERRATULA/-ACLA 'cosconilla' (REW, 7865), amb la rebregada fórmula de «canvi de sufix». Canvi per què?: si *-alla* és un sufix corrent, i *-eig* és rar, almenys en noms de planta. I també les plantes són ben diferents, i vagues els enllaços que hi aportarien el *saris* de l'àndnim i els *cerrapones* murcians. Tot plegat, ens deixa encara més escèptics que la combinació anterior. En definitiva, encara semblaria que, amb una variant o altra, es pot esperar una solució de la banda de CRRUM. I potser, en total, hem de pensar que hi hauria encreuaments entre parònims quasi-sinònims, p. ex. un CIRRELLU barrejant-se amb el tipus *saris/sarais* en què semblen coincidir el mossàrab i el llgd.³

¹ En tot cas serà prudent de prescindir aquí totalment de *serratje* que Lab. 1840 dóna com a sinònim de «llaxó» (o sigui *lletsó*): car *-atje* indica, almenys, confusió amb el cast. *cerraja*. Dada enterament tèrbola, per tant, isolada. — ² L'andal. *cerrillo*, sens dubte paral·lel al val. *serrell*, és el nom que donen a Marbella (Màlaga) a una espècie de palla, que en forma de capa, posen com a coberta de les «chozas», entre aquestes i una capa de «lastón», Rafael León, 1985. — ³ Potser tampoc fóra prudent d'oblidar els contactes (formals almenys) que sembla haver-hi amb el tipus SENECIO, -ECIELLU del qual ve el cat. *xenixells*, fr. *senèçon*, cast. ZUZÓN (DCEC), car també hi ha una variant cat. *xerixells* i *AlcM* cita *xereix* a propòsit de *serreig*. En efecte aporta *xereix* gramínia *Setaria* i *Echinochloa* a l'Empordà i Garrotxa i el col·lectiu *xerexar* a Olot; això es relaciona fonèticament amb el llgd. *sarais* i el cat. *serixell*, del qual tractem a XENIXELL.

Serrejar, V. *serra*

SERRELL, segurament derivat de CERRO/CERRA amb el sentit bàsic de 'floc de pèls'. □ 1.ª doc: 1425.

Ja se n'ha tractat a l'article *cerro*, en particular II, 683a57-59, 681b25 i n. 4. Ací alguns complements. Potser n'hi hagué una variant *cerrell*: «--- La tela o ordit ---; la trama o rebllir ---; lo lloc de teixir: textri-

na; lo *cerrell* o peçols: licia, -orum; ordidor. pan-nus; ---», OPou (*TbPu.*, 312); si no és err. tip. (cf. poc més amunt «lo *serre* del lli o cànem) pot ser degut a contaminació per part de *centell* (II, 666a48). «Els enagos ab *serrell*, que donen a mitja cama, / el giponet de vellut, la corbata empelfonada», MilàF (*Roman-cerillo*, 443). Té el mateix sentit, o quasi igual, el basc *zerrenda/zarranda*, amb el sufix diminutiu *-anda* que és l'equivalent euskèric del romànic *-ell*: és a dir que és un manlleu del cat -arag. o del bearnès, amb substitució del sufix romànic *-ELLU* per l'autòcton.

DERIV.: *Serrellada*, *serrellera*, *serrellet*, *serrellina* *Enserrellar* (DFA): «esteses d'arbres morts, arrels en l'aire, i amb la misera cabellera *enserrellada* de brossa i fang», NOLLER (O. C. IX, 213.3f.).

Encerrellar; *encerrellada*, que té el sentit val. de «feta torpe, malifet gros» segons EValor, que ho comunica (primer escrivint-ho així, després en grafia amb *-s* i definició molt semblant) junt amb l'ex· «quina *enc*- ha fet N. fugant-se amb els diners».

CPT oblidat de *cerro*: *pi cerrut* 'pi bord' St. Magí de Brufaganya (*AlcM*, s. v. *pi*), cf. II, 683a51-54.

Serrello, V. *serreig* *Serrer*, V. *cerro* (683a15) i cf. ²⁵ *serra* *Serrera*, *serrerada*, V. *serra* *Serret*, V. *serreig* *Serreta*, *serretejar*, *serretó*, V. *serra* *Serri*, V. *xerri* *Serrí*, V. *serra* i *cerro* *Serrina*, V. *serra* *Serrinegre* (i mal escrit *sarrinegra*), V. *cerro* *Serrinoies*, V. *serra* *Serrípede*, *serrivostre*, V. *serra* *Serrista*, V. *serra* *Serristrall*, V. *serra* *Sèrrit*, V. *xerri* *Serritja*, V. *ser-ra* *Serro*, V. *cerro* *Serró*, V. *sarró* i *serra* *Serro-foll*, V. *serrafoll* *Serrut*, V. *cerrut* (CERRO i SER-RELL) *Serrutxar*, *serruts(o)*, V. *serra* *Sers*, V. *cerç* *Serset*, V. *xerxet* *Sert*, *sertes*, V. *cert* *Seru*, ³⁵ V. *serf* (SERVIR) i *cervo* *Sèrum*, V. *xerigot* *Serv*, V. *servir*

SERVA, fruit de la servera, igual que el llgd. *serbo*, cast. i gall. SERBA (DCEC/DECH), està en evident relació amb el ll. SORBA, plural de SORBUM id., però se'n separa per la vocal: es degué alterar per encreuament amb un altre mot: és dubtós que es tracti del representat pel prov. *esperbo*, logudorès *superva* i al. *sperbaum* o *sperberbaum* 'serva', 'servera'; potser més aviat l'adjectiu cèltic s(ŷ)ERŪOS 'aspres, amarg'. □ 1.ª doc.: 1306, Arnau de Vilanova.

«La dita regla ten en les fruites que compremen o estrenyen, car moltes ensemps no n deu hom raebre ['pendre, consumir']; e, per tal, con hom raeb sarmenys, no deu hom raebre peres; e con hom menja peres, no deu hom menjar codonys; e con hom raeb codonys, no deu hom raebre cerves no nesples; --- an natura de costrè<n>yer fortment, axí con codonys e serves», en la trad. del *Regimen Sanitatis* d'Arnau de Vilanova per B. Sarriera (NCl II, 150.24), c. 1306, ms. que ja presenta alguns senyals de la confusió fonètica entre *ç* i *s* (*comensament*, *sucre*, *compleccions*), però cap de *v* amb *b*. La trad. cat. d'Ibn Wáfid (S. XIV) diu que l'àrab «*almex mex* són en llatí *sserves*» (f° 40a, pp. 79.14, 184).